

Pestet elhagyva még meg-megrándul
a társalgás hidegszöveve, aztán lassan
eltávolodunk, a szavaktól, a várostól.
– Itt jó lesz, köszönöm.

Üres üres táj.

Rozsdás hordó, gyomrában az egyenként
elégő képek fotonmentesített hamuja.
Vékony papíron hosszú hajad,
benne a tavaly őszeől ittmaradt bogáncsok.

Veled álmodtam Isidore,
azt mondtad még együtt vagytok.

Ezt inkább félbehajtom,
ha egy freskót félbe lehet,
úgy égjen el, vagy zsebre teszem,
ha már rádment egy fogam.

72 KÉP (DIAVETÍTÉS)

Diavetítést tartunk, éjszaka.
Csak én és a vetítőgép,
aki kétségbeesetten végigkattogja
az egész rendezvényt.

A szürke diákon szavak,
a falon freskók, arcok, tájak,
- életem ragadós festéke.

A gép törhetetlenül morzézik,
tudósít a csendnek minden új diáról,
én meg néha a hátam mögé lesek,
van-e rajtam kívül valaki a bazilikában.

De csak a falak sóhajtanak néha,
kiengedve magukból
a boltívek hosszú lélegzetét.

Közben a csend keze a combomon pihen,
feje a vállamon, arcom a hajához.
Magam vagyok csak.